

Arrest

**nr. 165 160 van 1 april 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. FAWZI en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 augustus 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 oktober 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 november 2015.

1.3. Op 14 december 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische Arabier te zijn, afkomstig uit Adhamiyah in Bagdad. U behaalde in 2004 een diploma wiskunde aan de faculteit van de universiteit in Mustansiriyah (Bagdad). Nadat u afstudeerde zou u onmiddellijk zijn beginnen te werken.

U verklaart dat u op 24 december 2006 samen met uw broer naar Syrië vertrok omwille van de algemene situatie in Irak op dat moment en dat u terugkeerde naar Irak in oktober 2007. Na uw terugkeer uit Syrië ging u opnieuw in Adhamiyah wonen in hetzelfde huis. U zou na uw terugkeer uit Syrië ongeveer 5 jaar gewerkt hebben in een klerenwinkel genaamd Al-Muntaqa in Adhamiyah. In juni 2014 begon u te werken in een wisselkantoor in Al-Shurzha, in het centrum van Bagdad. Daar zou u hebben gewerkt tot 16 juni 2015.

Een maand voor uw vertrek zouden mensen van de Islamitische Staat (IS) naar uw huis zijn gekomen om uw medewerking te vragen. U zou onmiddellijk uw akkoord hebben gegeven.

Twee weken voor uw vertrek zou het leger met agenten in burger naar uw huis zijn gekomen omdat zij naar u op zoek waren. U verklaart dat u op uw werk was en werd gecontacteerd door uw familie. U zou niet meer naar huis zijn gegaan, maar naar het huis van uw schoonouders zijn gegaan.

De laatste twee weken voor uw vertrek zou u samen met uw vrouw bij uw schoonouders hebben verbleven die aan de andere kant van Adhamiyah wonen. U verklaart dat u op 21 juni 2015 officieel trouwde met S.(...) K.(...) A.(...) K.(...) A.(...)-J.(...), omdat u dit nog in orde wou brengen voor uw vertrek uit Irak. In 2012 zou u al religieus zijn gehuwd met haar.

U kocht op 18 juni 2015 een vliegtuigticket naar Turkije en vertrok op 29 juni 2015 met het vliegtuig van Bagdad naar Istanbul. Daar zou u 4 dagen zijn gebleven en vervolgens met een boot naar Griekenland zijn gegaan. Daar werden uw vingerafdrukken genomen op 10 juli 2015. U zou op 13 juli 2015 naar Athene zijn gereisd en op 2 augustus 2015 Griekenland hebben verlaten. U stelt via Macedonië, Servië en Hongarije naar Oostenrijk te zijn gevlucht en vervolgens naar België te zijn verder gereisd. Op 10 augustus 2015 kwam u aan en op 12 augustus 2015 diende u een asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart (°20.09.2006), een kopie van uw paspoort (°7.05.2013, geldig tot 5.05.2021), uw rijbewijs (°9.12.2014, geldig tot 9.12.2019), een kopie van uw huwelijksakte (°21.06.2015), een kopie van uw voedselrantsoenkaart (°12.10.2013, geldig voor het jaar 2014-2015), een kopie van uw ontheemdenkaart in verband met uw verblijf in Syrië (°3.07.2012; datum van terugkeer: 1.10.2007), een kleurenkopie van een document van uw werkgever van de winkel Al-Muntaqa (oorspronkelijke datum 1.04.2014; opnieuw afgegeven op 3.04.2015), een kopie van een dreigbrief van Asaeb Ahl Al Haq (s.d.) en een kopie van het vonnis van de correctionele rechtbank van Bagdad in verband met de werkgever van de winkel Al-Muntaqa.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er aan uw verklaringen over de vervolgingsfeiten waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest, geen enkel geloof kan worden gehecht. Dat blijkt uit verschillende elementen. Zo kan er verwacht worden dat iemand die recent voor zijn vertrek persoonlijk vervolgd werd, hierover spontaan, doorleefd en gedetailleerd kan vertellen. Wanneer u echter wordt gevraagd om vanaf het begin tot het einde in detail te vertellen wat u is overkomen, houdt u het bij een korte opsomming van de feiten zonder details toe te voegen (gehoorverslag CGVS, p. 25). Wanneer u gevraagd wordt of u nog iets wilt toe te voegen over deze gebeurtenissen, antwoordt u ontkennend. Ook wanneer u wordt benadrukt dat het belangrijk is om over uw persoonlijke situatie te vertellen, antwoordt u dat u in verband met uzelf niets hebt toe te voegen (gehoorverslag CGVS, p. 25). Alle spontaniteit in uw verklaringen ontbreekt. Dat geldt bijvoorbeeld voor uw verklaringen over uw gesprek met IS. Aanvankelijk is het enige wat u hierover te vertellen hebt het feit dat enkele islamisten bij u kwamen en dat zij zeiden: 'jij bent een soenniet en bent één van ons, je moet met ons meewerken'. U zou hierop gezegd hebben dat u het zou doen en hen zou helpen (gehoorverslag CGVS, p. 25). Met deze verklaringen eindigt uw volledige verhaal over uw persoonlijke confrontatie met IS. Er kan verwacht worden dat u over dergelijke persoonlijke benadering meer zou kunnen vertellen indien deze daadwerkelijk zou hebben plaatsgevonden. Dat is echter bedenkelijk gelet op het feit dat u geen logische verklaring kunt geven waarom IS uitgerekend bij u terecht kwam. U beschouwt zichzelf als seculier en zou nooit naar de moskee zijn gegaan (gehoorverslag CGVS, p. 3). Dat deze voor u onbekende mensen doelgericht naar u zouden zijn gekomen om u te vragen om met hen te strijden, is bijgevolg geenszins aannemelijk. Wat betreft dit gesprek met IS zelf, valt het op dat u bijzonder weinig kunt vertellen over de volledige context. Enerzijds verklaart u dat zij bij u thuis kwamen.

Anderzijds verklaart u dat zij buiten aan de hoek stopten. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of zij dan aan uw huis kwamen of op straat, antwoordt u simpelweg 'buiten'. Wanneer u gevraagd wordt wat u daar deed, verklaart u: 'zij klopten op de deur' (gehoorverslag CGVS, p. 28). Ook op de vraag hoe zij bij u terecht kwamen, geeft u een weinig bevredigend antwoord. U verklaart dat ze zeker bij andere mensen geweest zijn en niet alleen bij u. Wanneer u gevraagd wordt hoe u dit weet, antwoordt u dat dit is wat u denkt, omdat dit u logisch lijkt. Daarbij komt nog dat u zelfs geen volledig en overtuigend antwoord kunt geven op de vraag waarom u 'ja' zei toen u gevraagd werd om mee te werken. U antwoordt simpelweg: 'anders werd ik gedood' (gehoorverslag CGVS, p. 29). Uw zeer korte antwoorden getuigen geenszins van een doorleefd verhaal dat u persoonlijk hebt meegemaakt. Het is daarenboven eveneens zeer eigenaardig dat u zonder meer zou hebben ingestemd om met hen samen te werken. Indien u daadwerkelijk zou hebben ingestemd, kan er eveneens verwacht worden dat u meer kunt vertellen over wat er nadien van u verwacht werd en kunt vertellen over afspraken voor de toekomst over deze samenwerking. Daarover kunt u echter niets zeggen (gehoorverslag CGVS, p. 25, 29). U zou achteraf niets van hen gehoord hebben (gehoorverslag CGVS, p. 29). Wanneer u erop wordt gewezen dat het logisch lijkt dat zij toch iets van u zouden willen horen nadat u had ingestemd, verklaart u dat het logisch is, maar dat er geen tijd was omdat er een paar dagen later een inval was in uw huis (gehoorverslag CGVS, p. 29). Daarvoor verklaarde u echter dat het gesprek met IS een maand voor uw vertrek plaatsvond en dat de inval 2 weken voor uw vertrek gebeurde. Het gaat dus geenszins over enkele dagen (gehoorverslag CGVS, p. 25, 29). Kortom, uit bovenstaande elementen blijkt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de poging van IS om u in te lijven.

Daarnaast zijn ook uw verklaringen over het bezoek van het leger aan uw huis geenszins overtuigend. U vermoedt dat zij u wilden arresteren, omdat zij u zochten en het huis doorzochten. De reden waarom zij u wilden arresteren kent u niet. Zij zouden ook geen aanhoudingsbevel hebben gehad. U vermoedt dat zij doelgericht naar u op zoek waren, omdat u denkt dat zij enkel naar uw huis kwamen en niet naar de burens gingen. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of zij toen ook bij andere mensen zijn geweest, verklaart u dat u het niet weet omdat u niet thuis was (gehoorverslag CGVS, p. 26). U verwijst daarentegen naar twee andere voorbeelden van mensen die op een dag gearresteerd en later gedood werden. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat de situatie van deze mensen iets met u te maken zou hebben of een verklaring zou kunnen zijn waarom u geïdenterd zou worden. Wanneer u immers gevraagd wordt naar de reden waarom deze mensen werden gearresteerd, verklaart u eerst dat dit zonder reden was, om daarna toe te voegen dat er waarschijnlijk wel mensen waren tussen de arrestanten die betrokken waren bij criminele activiteiten (gehoorverslag CGVS, p. 27). Kortom, u hebt op geen enkele manier gepreciseerd op welke manier u in het vizier zou zijn gekomen van de autoriteiten en/of milities. Daarbij komt nog dat het zeer eigenaardig is dat zij naar uw huis kwamen om u te arresteren op een moment dat u aan het werk was. Het bezoek zou immers om 11 uur 's ochtends hebben plaatsgevonden, een moment waarop elke normale werknemer op zijn werk is. Het zou logisch zijn dat zij die doelgericht naar u op zoek zouden zijn, ook weten dat zij u op dat moment van de dag niet thuis kunnen aantreffen (gehoorverslag CGVS, p. 26). Nergens uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u voor dit bezoek aan uw huis, ooit persoonlijk geconfronteerd werd met problemen. Wanneer deze vraag u immers gesteld werd, antwoordde u aanvankelijk dat u een vreedzaam persoon was en alleen bezig was met uw zaak. Wanneer u nogmaals gevraagd wordt om te antwoorden op de vraag, verklaart u plots dat u slecht werd behandeld aan controleposten. U geeft meteen een voorbeeld van een incident dat een vriend van u zou zijn overkomen (gehoorverslag CGVS, p. 27-28). Hieruit blijkt wederom dat er voldoende redenen zijn om te twifelen aan uw verklaringen over het feit dat u om welke reden dan ook en door wie dan ook persoonlijk geïdenterd werd in Irak.

Gelet op het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen in verband met uw gesprek met IS, alsook de poging om u te arresteren, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen over het bezoek van mensen in militair uniform na uw vertrek uit Irak. Ook hieromtrent zijn uw verklaringen zeer beknopt. U geeft zeer kort een weergave van het gesprek dat deze mensen zouden hebben gehad met uw familie en verklaart simpelweg dat het 'min of meer hetzelfde was' (als de vorige keer) (gehoorverslag CGVS, p. 28). Daarenboven verklaarde u tot twee keer toe dat dit incident een maand na uw vertrek plaatsvond, om nadien te corrigeren dat het een maand na uw aankomst was, omdat u plots verwees naar begin september (gehoorverslag CGVS, p. 6, 28). Gelet op het feit dat deze mensen tegen uw familie zouden gezegd hebben dat zij iemand anders van uw familie zouden meenemen en terug zouden komen als u zich niet zou aanmelden, zou het logisch zijn dat zij ook daarna nog eens terugkwamen (gehoorverslag CGVS, p. 7, 26). Aangezien er verder niets is gebeurd, lijkt het er niet op dat u om welke reden dan ook gezocht zou worden (gehoorverslag CGVS, p. 6).

De documenten die u neerlegt kunnen niets aan bovenstaande beslissing veranderen. Uw documenten tonen onder andere uw identiteit en herkomst aan, hetgeen hier niet wordt betwist. Daarnaast betreft de dreigbrief die u neerlegt een kopie waardoor de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien kan dergelijk document door om het even wie zijn geschreven. Daarbij komt nog dat er geenszins naar u

persoonlijk wordt verwezen. Deze brief kan bijgevolg van om het even wie zijn. Wat betreft de documenten van uw voormalige werkgever, dient er te worden opgemerkt dat deze documenten niets met u persoonlijk te maken hebben. U verklaart zelf dat deze niets te maken hebben met uw vertrek uit Irak (gehoorverslag CGVS, p. 20). Het is echter wel bevreemdend dat u dit document zou hebben aangevraagd met het oog op uw vertrek naar het buitenland, maar dat de datum op dit document 3 april 2015 is. Uw problemen zouden immers pas na deze datum zijn begonnen. U zou dit document opnieuw hebben aangevraagd aan uw vorige werkgever, omdat u het origineel niet meer had. Dat origineel document werd een jaar daarvoor opgesteld, namelijk op 3 april 2014 (gehoorverslag CGVS, p. 20). Ook deze vaststelling wijst erop dat de door u ingeroepen vluchtaanleiding bedrieglijk is. Daarbij komt nog dat het feit dat uw vrouw na uw vertrek uw identiteitskaart is gaan aanvragen bij de Iraakse autoriteiten en hier ook in is geslaagd, er geenszins op wijst dat u door de Iraakse autoriteiten gezocht zou worden (gehoorverslag CGVS, p. 17). Dat geldt eveneens voor het feit dat u met uw eigen paspoort vanaf Bagdad het vliegtuig nam naar Turkije (gehoorverslag CGVS, p. 23). De door u neergelegde documenten bekrachtigen bijgevolg deze beslissing.

Kortom, u hebt op geen enkele manier uw vrees voor vervolging aannemelijk gemaakt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er

voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide eerste verwerende partij, met name "De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name de Minister van Binnenlandse Zaken", niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, de materiele motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel, betoogt verzoeker dat hij gedurende zijn asielaanvraag zijn gegronde vrees voor vervolging hard maakt. Vooreerst blijkt uit zijn verklaringen duidelijk dat hij gezocht wordt door het leger, agenten in burger en milities. Hij herhaalt dat zijn leven in gevaar is omwille van het feit dat hij een soennitische moslim is (alhoewel hij niet praktiserend is) en omdat men hem verdenkt dat hij deel zou uitmaken van IS. Meer specifiek vermoed verzoeker dat hij door het leger en de politie ervan verdacht wordt dat hij deel zou uitmaken van de geheime cellen van IS die voornamelijk in de wijk Adhamiyah actief zijn. Verzoeker wijst erop dat uit verschillende bronnen duidelijk op te maken is dat de Adhamiyah één van de laatste soennitische gebieden is in Bagdad. Bovendien is het algemeen geweten dat de overheid, het leger en de politieagenten reeds gedurende een lange periode overgaan tot het arresteren van de soennitische bewoners van Adhamiyah. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker uitvoerig uit een artikel van de Telegraph. Verzoeker verwijst bovendien naar de verschillende filmpjes die op Youtube worden geplaatst met betrekking tot de arrestaties en folteringen die in de wijk plaatsvinden. Dat soennitische moslims in Adhamiyah worden geïnterviewd is bovendien tevens terug te vinden op twitter. Verzoeker benadrukt dat de bedreiging van de soennitische moslims actueel is. In mei 2015 is er bijvoorbeeld een aanval geweest van sjiiitische milities die verschillende woningen en eigendommen van soennitische moslims hebben in brand gestoken. Uit het bovenstaande blijkt overduidelijk dat de soennitische inwoners van Adhamiyah op willekeurige basis kunnen worden aangehouden door de overheidsinstanties op verdenking met banden met IS, aldus verzoeker, die opwerpt dat het feit dat hij werd benaderd door IS en nadien in het vizier kwam van de overheidsinstanties voldoende aangeeft dat hij voor zijn leven vreest. Dit is zeker het geval indien men rekening houdt met het arrestatie- en vervolgingsbeleid van soennitische inwoners van Adhamiyah.

Verzoeker herhaalt andermaal dat hij wordt vervolgd omwille van de reden dat hij toebehoort aan de soennitische bevolking van de wijk Adhamiyah te Bagdad. De sjiiitische milities en de overheid verdenken de soennitische inwoners van Adhamiyah ervan om deel uit te maken van IS en deze bevolkingsgroep wordt omwille van deze reden systematisch aangepakt door de milities en de overheidsdiensten. Verzoeker benadrukt in dit verband dat het feit dat hij afkomstig is uit Adhamiyah en een soennitische moslim is, door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wordt betwist. Hij laat gelden dat uit het bovenstaande overduidelijk blijkt dat de overheid zelf aan de basis ligt van de gegronde vrees voor vervolging waarmee hij te maken heeft en dat er voor hem geen mogelijkheden zijn om de bescherming van het land van herkomst in te roepen. De overheid maakt zelfs gebruik van de sjiiitische milities om de arrestaties en folteringen uit te voeren. Omwille van die redenen kan hij uiteraard de bescherming van de autoriteiten niet inroepen.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM, artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiele motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst verzoeker erop dat zijn asielaanvraag dan wel ongeloofwaardig wordt geacht doch zijn Iraakse nationaliteit en zijn afkomst uit de wijk Adhamiyah echter nooit in vraag werd gesteld. Verzoeker werpt op dat het Commissariaat-generaal op geen enkele manier zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek heeft gevoerd naar de veiligheidssituatie in Irak, Bagdad en meer specifiek de wijk Adhamiyah en naar de gevolgen van het feit dat hij een soennitische burger is. Integendeel, zonder specifiek in te gaan op zijn situatie wordt er een algemeen standpunt ingenomen over Bagdad, zonder de concrete problematiek van de wijk Adhamiyah na te gaan en zonder rekening te houden met het feit dat hij een soennitische burger is, dit terwijl het Commissariaat-generaal zelf aangeeft dat het voornamelijk soennitische burgers zijn die het slachtoffer zijn van de mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Het onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Irak bestond volgens verzoeker louter uit een verwijzing naar een reeds gedateerd rapport dat bovendien aangeeft dat er wel degelijk sprake is van een uitzonderlijke geweldssituatie. Deze informatie stelt zonder meer dat er sprake is van een negatieve kentering in de veiligheidssituatie in Irak, eveneens in de provincie waaruit hij afkomstig is, aldus verzoeker, die meent dat Irak en de wijk waar hij woonde voldoende onveilig is om in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van het gevaar dat hij er loopt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over de poging van IS om hem in te lijven daar alle spontaniteit en details in zijn verklaringen ontbreekt, zoals wordt toegelicht, terwijl kan verwacht worden dat iemand die recent voor zijn vertrek persoonlijk vervolgd werd hierover spontaan, doorleefd en gedetailleerd kan vertellen, hij ook geen logische verklaring kan geven waarom IS uitgerekend bij hem,

een seculier die nooit naar de moskee zou zijn gegaan, terecht kwam, hij bijzonder weinig kan vertellen over de volledige context van het gesprek met IS, hij zelfs geen volledig en overtuigend antwoord kan geven op de vraag waarom hij 'ja' zei toen hij gevraagd werd om mee te werken, er eveneens kan verwacht worden dat hij, indien hij daadwerkelijk zou hebben ingestemd, meer kan vertellen over wat er nadien van hem verwacht werd en dat hij kan vertellen over afspraken voor de toekomst over deze samenwerking doch hij hierover niets kan zeggen, (ii) ook zijn verklaringen over het bezoek van het leger aan zijn huis geenszins overtuigend zijn daar hij de reden niet kent waarom zij hem wilden arresteren en hij op geen enkele manier preciseert op welke manier hij in het vizier zou zijn gekomen van de autoriteiten en/of milities, het zeer merkwaardig is dat zij naar zijn huis kwamen om hem te arresteren op een moment dat hij aan het werk was daar het logisch zou zijn dat zij die doelgericht naar hem op zoek zouden zijn ook weten dat zij hem om 11 uur 's morgens niet thuis kunnen aantreffen en nergens uit zijn verklaringen bovendien blijkt dat hij voor dit bezoek aan zijn huis ooit persoonlijk geconfronteerd werd met problemen zodat er voldoende redenen zijn om te twijfelen aan zijn verklaringen over het feit dat hij om welke reden dan ook en door wie dan ook persoonlijk geïnterviewd werd in Irak, (iii) gelet op het ongeloofwaardige karakter van zijn verklaringen in verband met zijn gesprek met IS, alsook over de poging om hem te arresteren, evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over het bezoek van mensen in militair uniform na zijn vertrek uit Irak, temeer zijn verklaringen ook hieromtrent zeer beknopt zijn, hij zich tegenspreekt over het tijdstip waarop dit incident plaatsvond en er nadien verder niets is gebeurd terwijl het, gelet op het feit dat deze mensen tegen zijn familie zouden gezegd hebben dat zij iemand anders van zijn familie zouden meenemen en terug zouden komen als hij zich niet zou aanmelden, logisch zou zijn dat zij ook daarna nog eens terugkwamen, (iv) de door hem neergelegde documenten niets aan het bovenstaande veranderen daar zijn identiteit en herkomst niet worden betwist, de dreigbrief een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, een dergelijk document bovendien door om het even wie kan zijn geschreven en hierin geenszins naar hem persoonlijk wordt verwezen zodat de brief van om het even wie kan zijn, de documenten van zijn voormalige werkgever niets met hem persoonlijk te maken hebben en het feit dat deze documenten, die hij zou hebben aangevraagd met het oog op zijn vertrek naar het buitenland, dateren van voordat zijn problemen zouden zijn begonnen erop wijst dat de door hem ingeroepen vluchtaanleiding bedrieglijk is, en het feit dat zijn vrouw na zijn vertrek zijn identiteitskaart is gaan aanvragen bij de Iraakse autoriteiten en hier ook in is geslaagd, alsook het feit dat hij met zijn eigen paspoort vanaf Bagdad het vliegtuig nam naar Turkije er geenszins op wijst dat hij door de Iraakse autoriteiten zou gezocht worden en (v) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 december 2015 (CG nr. 1519942), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de

beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen over de poging van IS om hem in te lijven en over de daaropvolgende vervolging door de Iraakse autoriteiten als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen zodat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem uiteengezette asielmotieven.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft.

3.4.1. Immers, in zoverre verzoeker in een poging om zijn relaas alsnog geloofwaardig te laten schijnen, verwijst naar de door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie over de situatie in de wijk Adhamiyah, waar hij voor zijn vertrek woonde, en opwerpt dat de sjiitische milities en de overheid de soennitische inwoners van Adhamiyah ervan verdenken deel uit te maken van IS, dat deze bevolkingsgroep om deze reden systematisch wordt aangepakt door de milities en de overheidsdiensten en dat de soennitische inwoners van Adhamiyah aldus op willekeurige basis kunnen worden aangehouden door de overheidsinstanties op verdenking van banden met IS, wijst de Raad erop dat in het door verzoeker geciteerde artikel van de Telegraph weliswaar te lezen staat dat de inwoners van Adhamiyah, een van de weinige overblijvende soennitische enclaves in Bagdad na het sektarische conflict in 2005, de dagelijkse en massale arrestaties in de wijk dan wel zien als brutale, willekeurige arrestaties van jonge soennitische mannen doch deze arrestaties in werkelijkheid wel degelijk gericht zijn en tot doel hebben leden van de “*sleeper cells*” van IS te arresteren. Zo vermeldt het artikel dat de Iraakse veiligheidstroepen, hierbij bijgestaan door sjiitische paramilitaire groepen, in een poging om een aanval door IS in de hoofdstad af te weren preventief jonge mannen hebben gearresteerd die banden hebben met IS, waarvan de afkomst is gelinkt met IS of die familieleden hebben wonen in de gebieden die door IS gecontroleerd worden. Bij deze arrestaties werd volgens een getuige ingebroken in de huizen en werd geëist om de identiteitskaarten te zien. Hieruit blijkt dus geenszins, zoals verzoeker wil laten uitschijnen, dat elke inwoner van Adhamiyah verdacht zou worden van samenwerking met IS, noch dat elke inwoner van Adhamiyah het risico op willekeurige arrestatie zou lopen.

Verzoeker bevestigt overigens zowel in het verzoekschrift (p. 4) als tijdens het gehoor (administratief dossier, stuk 4, p. 25) dat er in Adhamiyah inderdaad “geheime cellen” van IS actief zijn. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat deze door de Iraakse autoriteiten actief worden opgespoord en gearresteerd. Gelet op zijn manifest ongeloofwaardige verklaringen in dit verband slaagt verzoeker er evenwel niet in te overtuigen dat hij persoonlijk ervan zou verdacht worden deel uit te maken van een “geheime cel” van IS. Verzoeker verklaarde overigens dat ten tijde van het gehoor zijn broer A. nog steeds werkzaam was als ambtenaar van de stad Bagdad en dat zijn zus S. nog steeds werkzaam was als ambtenaar bij het Ministerie van Openbaar Vervoer (administratief dossier, stuk 4, p. 8-9). Gelet op het feit dat twee van verzoekers naaste familieleden thans als soenniet werkzaam zijn voor de overheid, kan niet in redelijkheid worden aangenomen dat de Iraakse autoriteiten zijn familie zouden beschouwen als zijnde gelieerd aan IS.

Uit het gehoorverslag blijkt voorts dat verzoeker ten overstaan van het Commissariaat-generaal dan wel melding maakte van de situatie in zijn wijk en van de arrestaties die er plaatsvonden (administratief dossier, stuk 4, p. 25-27), doch gevraagd om te vertellen over zijn persoonlijke situatie, verklaarde hij “*In verband met mij niets*”. (administratief dossier, stuk 4, p. 25). Ook verklaarde hij dat hij voor het ongeloofwaardig bevonden incident waarbij het leger en militieleden naar zijn huis zouden zijn gekomen om hem te arresteren, nooit eerder problemen heeft gekend met de autoriteiten of milities (administratief dossier, stuk 4, p. 28). Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat zijn ouders, zijn broer, zijn zus en haar dochters, zijn echtgenote en zijn schoonouders ten tijde van het gehoor nog steeds in de wijk Adhamiyah woonden. Gevraagd hoe het gaat met zijn familie en zijn vrouw, antwoordde verzoeker slechts “*Ze zijn allemaal bezorgd en gestresseerd en van die toestanden*”. Als concrete problemen die zij zouden hebben gehad sinds zijn vertrek haalde verzoeker enkel aan dat er troepen naar hem kwamen zoeken (administratief dossier, stuk 4, p. 5-8), feiten welke evenwel, gelet op de terecht vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, volstrekt ongeloofwaardig

moeten worden geacht. Blijkens verzoekers verklaringen ter zitting woont zijn familie thans nog steeds in Bagdad maar zijn zij intussen verhuisd naar een andere wijk. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat verzoeker zijn familie hier niet zou kunnen vervoegen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoeker op generlei wijze aannemelijk maakt dat hij om welke reden dan ook en door wie dan ook persoonlijk gevisieerd werd in Irak. Evenmin kan hij worden gevolgd in zijn betoog dat in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging dient te worden aangenomen omwille van het loutere feit dat hij een inwoner is van de wijk Adhamiyah.

3.4.2. Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het poneren van een vrees voor vervolging, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De uitgebreide motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing wordt dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten volledig ongemoeid laat. De Raad neemt om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

3.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.7. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2 a) en b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, en mede in acht genomen het feit dat hij niet afdoende concreet aantoonde dat hij persoonlijk een bijzonder risicoprofiel heeft, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of gevisieerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel

risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

3.8.1. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 6 oktober 2015), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.8.2. De Raad verwijst in dit verband naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)”

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de

term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en
 - in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.
- (...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;
- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

3.8.3. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 30 januari 2014 bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Uit voornoemde COI Focus blijkt dat vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger en de sjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict.

Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

3.8.4. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker, die in het bezit is van documenten, is een jonge man, geboren en getogen in Bagdad zodat de veiligheidssituatie in Bagdad moet beoordeeld worden.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 2013, 48 aanslagen en in 2014 59 aanslagen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest dienaangaande dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006 COI, p.19) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd opgeheven, tijdens de ramadan bleven voor het eerst weer 's nachts de restaurants open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel, en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking betreft in Bagdad stad en provincie, kan worden vastgesteld dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht en vanuit België is de laatste maanden de vrijwillige

repatriëring fors gestegen. Deze vaststellingen kunnen als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer.

Gelet op al deze elementen samen is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht oordeelt op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 oktober 2015), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Met het louter betwisten van deze beoordeling en de verwijzing naar de problematiek in de wijk Adhamiyah, brengt verzoeker geen concrete elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. De Raad herhaalt in dit verband dat blijkens verzoekers verklaringen ter zitting zijn familie thans nog steeds in Bagdad woont maar zij intussen verhuisd zijn naar een andere wijk en er, mede gelet op het feit dat hij niet aannemelijk maakt persoonlijk door de Iraakse autoriteiten en/of sjitische milities te worden gevisieerd, geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker zijn familie hier niet zou kunnen vervoegen. Verzoeker bracht bovendien noch tijdens zijn gehoor, noch in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor waaruit kan blijken dat hij als soenniet een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Bagdad.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als in voornoemde COI Focus tot de conclusie komt dat er in Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn. (AA (*Article 15(c)*) *Iraq* CG, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.). Het EHRM heeft in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie en gesteld dat er niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er op dit moment geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.11. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier opnieuw over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de

Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS